

større Dybder end 4—5 Favne; ved Sydsjællands Kyst til 5—6 Favne, i Lille Bælt til 6—7 Favne og paa Refsnæs til 7—8 Favne. Ogsaa i den nordlige Del af Øresund gaar man ud til en Dybde af 7—8 Favne, men her blive paa Grund af de særlige Forhold Stædepælene ikke nedrammede, men befæstede ved saakaldte Krabber.

Det vilde være af Interesse at kende Aalegaardsfiskeriets økonomiske Betydning for Landet, men herom mangler tilstrækkelige Oplysninger, idet det i den officielle Statistik oplyses, at Opgivelserne for Aalefiskeriet med Ruser ere for lave. At Udbyttet af dette Fiskeri ikke er ringe vil kunne skønnes af, at en Gaardejer, der driver et betydeligt Aalegaardsfiskeri ud for sin Gaards Grund ved Store Bælt, og som har ført Regnskab over sit Fiskeri, har opgivet, at han i Sæsonen har kunnet fange indtil 26,000 Pd. Aal.

Det vil af denne Fremstilling ses, at Forholdene ere yderst forskellige for Udøvelsen af Aalefiskeri med Ruser, og dette fremkalder selvfølgelig store Vanskeligheder ved Fastsættelsen af almengældende Regler for Udsættelsen af Ruser efter den saakaldte Vandreaal om Efteraaret.

Paa Grund heraf er der dels fra enkelte Medlemmer af Kommissionen dels fra Aalegaardsejere, med hvem Kommissionen har forhandlet, fremsat Forslag om en Afløsning af Aalegaardsretten fra Statens Side. Kommissionen kunde i og for sig anse en saadan Løsning af Spørgsmaalet for ønskeligt og i flere Henseender heldigt; men man har dog ikke villet stille noget Forslag herom, dels fordi Bekostningen herved vilde blive meget betydelig, dels fordi det ikke fuldt ud vilde løse Spørgsmaalet, idet Staten, der jo maatte indtræde som Aalegaardsejer, dog vilde være nødt til at fastsætte Afgifter og Regler for Fiskeriets Drift, der ikke kunde forudsættes at tilfredsstille de tilstedeværende Fordringer om Adgang for det frie Fiskeri til Brugen af Aalegaardsfiskeriet.

Efter at Kommissionen, særlig paa Grundlag af de Erfaringer, som den havde indhentet paa Rejsen, var kommen til denne Anskuelse, gik man over til i en Række Møder at drøfte Muligheden af at fastsætte bestemte for hele Landet gældende Regler for Efteraarsaalefiskeriets Drift med Ruser, idet man som Grundlag for denne Drøftelse enedes om at anerkende Kystejernes Ret til at sætte Aaleruser i Forbindelse med Land saa langt ud i Søen, som Grunden tillader Nedramning af Pæle og derefter gik over til at overveje Spørgsmaalet om de Afstande til Siden og ud efter, hvori andres Fiskeri maa foregaa.

Det er Resultatet af disse Overvejelser, som Kommissionen har formet i nedenstaaende enstemmigt vedtagne Forslag, til hvilket man skal tillade sig at knytte følgende Bemærkninger:

I Forslagets første Stykke er det angivet hvem Aalegaardsretten tilkommer, idet Forslaget i Overensstemmelse med den gældende Ret herom udtaler, at Retten tilkommer Kystejerne enhver ud for sin Grund; hertil knyttet dog den meget vidtrækkende Undtagelsesbestemmelse, „for saa vidt ikke andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet en Ret, som er til Hinder derfor“. Denne Undtagelsesbestemmelse fra Reglen om Kystejernes Ret til Aalefiskeri ud for sin Grund vil saaledes komme til Anvendelse i de mange Tilfælde, hvor Retten ved Skøde, Gavebrev, Testamente eller lignende er skilt fra Grunden, hvad der finder Sted f. Eks. paa Refsnæs Kysten, Elbo-Herreds Kyst, Begtrup Vig med flere Steder.

Af særlig Betydning maa det anses, at Loven kommer til at indeholde en nøjagtig Forklaring om, hvad der skal forstås ved de Redskaber den omhandler, — et Savn, som hidtil hyppigt er følt i den nugældende Lov, der omhandler Fiskeri med Aalegaarde og Aalestader (Aalerusestader) uden nærmere at definere dette Fiskeri.

Kommissionen har i saa Henseende fundet det rigtigt at benævne Aalegaarde og Aalestader under eet som Aalegaarde og forklarer det som et til Aalefangst bestemt Redskab, der bestaar af en eller flere Ruser i Forbindelse med en fra Land udsat Rad (Risgærde, Garn, Tremmeværk eller lignende), bestemt til at lede Aalen ind i Ruserne.

Kommissionen mener, at denne Definition ikke alene er fyldestgørende til Forklaring af Redskabet, men at den ogsaa løser det i de senere Aar fremdragne Spørgsmaal om, hvorvidt det er tilladt at bruge andet end Garn og Risgærde til Rad, idet det formenes ligegyldigt, om Raden er konstrueret paa den ene eller den anden Maade, naar den blot opfylder de Betingelser, som maa være til Stede, for at den kan udgøre en Del af Aalegaarden.